

[Ole Bjørn Kraft.]

den Opfattelse, de har, hvis de vil staa ved den, og hvis de vil kæmpe for den med aabent Visir, men det gør de ikke. De foregiver at føre en anden Politik end den, som de, naar det kommer til Stykket, vil føre. Mon det er, fordi de ved, at deres Sag var haabløs, hvis alle forstod, hvor de vil føre Danmark hen?

Jeg har i denne Forbindelse et Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Mogens Fog, som ikke er til Stede, men som jo kan faa Spørgsmaalet overbragt; jeg vil meget gerne have et Svar. Det ærede Medlem søgte forleden her i Tinget at forsvare Tvangsvalget i Tjekkoslovakiet. Hvorledes vil det være muligt at bringe dette Standpunkt i Overensstemmelse med en Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte i Oktober 1947 til Dagbladet „Information“, hvori det ærede Medlem som Forsvarer for Kommunismen i Østeuropa henviste til det gamle Demokrati i Tjekkoslovakiet, som altsaa kunde bestaa selv bag ved Jerntæppet, og gav Udtryk for, hvor dybt bevæget han var over at have modtaget Oplysning om, at Ytringsfriheden herskede i Tjekkoslovakiet? Hvorledes vil det ærede Medlem nu forsvare den Kommunisme, der har udryddet Demokratiet, afskaffet den hemmelige Stemmeafgivning og kvalt Ytringsfriheden? Hvorledes vil det ærede Medlem bringe en Overensstemmelse til Veje mellem disse Kendsgerninger og det ærede Medlems eget Krav om den mest vidtgaaende individuelle og partimæssige Frihed her i Landet? Nej, Sandheden er den, at Kommunisterne i alle Lande har valgt deres Vej. De har valgt den kommunistiske Revolution fremfor Demokratiet. De har valgt Sovjet-Europa fremfor det nationale Europa.

Men Vesteuropas Samarbejde er endnu kun i sin Vorden. Det er nødvendigt, at alle arbejder med derpaa og først og fremmest inden for deres eget Omraade. Det ser ud, som om den mest fremkommelige Vej er en Opbygning af regionale Sammenslutninger. En saadan regional Sammenslutning er allerede skabt mod Vest mellem Benelux-Landene og i det hele taget mellem Kanalstaterne. Norden burde følge dette Eksempel. Ved et saadant fast udvidet Samarbejde mellem flere Stater ydes der et Bidrag ikke blot til de paagældende Landes egen Sikkerhed, men ogsaa til Bevarelsen af Freden i Europa. Naar man paa denne Maade har stabiliseret Forholdene i sit eget Omraade, vil et Samarbejde mellem saadanne regionale Grupper være den naturlige Løsning.

Disse Overvejelser er ogsaa for Dan-

mark aktuel Politik i Dag. De nordiske Lande maa træffe deres Beslutning. Vi kan ikke blive ved med at diskutere og skrive Kronikker og lade os interviewe om disse Ting; vi maa være forsigtige med ikke derigennem at skabe en Illusion, som, naar det kommer til Stykket, ikke kan holde. I Danmark er der et varmt Ønske om, at de Samtaler, der allerede er ført mellem de nordiske Stats- og Udenrigsministre, hurtigt vil blive fortsat, og et virkeligt Forsøg, ogsaa med Indsats fra vor Side, vil blive gjort for at overvinde de Vanskeligheder og Modsætninger, som der ikke er Grund til at skjule eksisterer, saaledes at man kan naa frem til en Politik og et Resultat. I denne Forbindelse vil jeg gentage min Opfordring til den højtærede Udenrigsminister fra Udenrigsdebatten om ikke blot at overveje og lufte Tanken, men ogsaa tage Initiativet til, at en ansvarlig, udvalgt Repræsentation for de nordiske Landes Rigsdage kan mødes for i Aabenhed at diskutere de Problemer, som ligger os saa stærkt paa Sinde.

Danmarks hidtil svage Forsvarsberedskab har ikke været en Styrkelse af Danmarks Stilling under de nordiske Drøftelser af militært Samarbejde, saa lidt nu som tidligere. Men vor nu klart udtalte Vilje og Beslutning om, saa hurtigt som det er muligt, at opbygge vort Forsvar og vor Vilje til at forsvare os med det, vi har, mod ethvert Angreb maa være et Vidnesbyrd om, at Danmark ikke vil svigte sine Forpligtelser, og det socialdemokratiske Regeringspartis Ordførers Udtalelse her i Dag er en yderligere Understregning heraf. De nordiske Lande er nært forbundet i alle menneskelige Henseender. Det vil ikke være vanskeligt efter vor Opfattelse at bringe ogsaa vore økonomiske Interesser ind i en samlet Plan. Gennemførelsen af en nordisk Toldunion er sat paa Dagsordenen, og dens Virkeliggørelse maa være en Mulighed inden for en ikke for fjern Fremtid. Men heller ikke militærstrategisk vil Norden kunne skilles ad, uden at stor Skade derved vil ske for de nordiske Lande. Efter vor Opfattelse er et nært Forsvarssamarbejde en Nødvendighed. Vanskelighederne er aabenbart af udenrigspolitisk Karakter. Hverken i Norge eller i Danmark hersker der nogen klippefast Tro paa Neutralitetens Mulighed, men en Frygt for, at Neutralitetsformlen vil tilsløre Virkeligheden. Vi maa i de nordiske Lande erkende, hvorfra Faren kommer, og hvorfra Hjælpen kan ventes, og indrette vor Politik derefter. En Splittelse af Norden vil være en stor Ulykke og vil ogsaa forringe